

На билото на Сливенската планина, в местността Карандила, е съществувал извор - Махмуд бунар, (Хитов 1973: 60) около който са се установили бягащите от чумата сливенци през 1812 г. и никой от тях не се е разболял. (Демирев 2004: 383-384) Според същото предание онези, които са отседнали на други места са се разболели и починали и местността носи името Голям и Малък морни дол. Възможно е представата на този извор да е била като за лечебен. А наименованието на местността контекстуално подсказва това - Карандил, което в буквален превод от турски означава няма мор /няма чума/. (Турско-български речник 1952: 299)

Изключителен интерес, като лечебен извор, във връзка с който битува и се възпроизвежда многопластова културна и историческа информация и който е с центроорганизиращи функции в пространството на Сливенската планина представлява Куш бунар /Птичи кладенец/, намиращ се също на билото ѝ.

Определящо за мястото му в пространството на Сливенската планина е вярването за лечебната сила на водата му. Това по всяка вероятност е и причината за построяването до него на църква от комплекса на Малка Света гора с патрон Преображение Господне. (Шкорпил 1886: 63) Преданието е съхранило знанието за провеждал се тук голям събор на този християнски празник, на който са идвали хора от цяла Югоизточна България. В извора са се къпели през нощта срещу празника болните. (Раковски 1984: 67; Табаков 1986: 468) Битувала е вяра, изразена в легенда за орлите, които са се къпели в извора и са се преобразявали /подмладявали/. За здраве овчарите са къпели в него стадата си. (Раковски 1984: 67; Табаков 1986: 468) Тук са идвали турски големци през турското робство да се къпят и лекуват, включително кримският хан Селим Герей през 1702 г. (Иречек 1971: 709; Табаков 1986: 468) Оттук е минавал надпланинския средновековен път Търново - Сотирия - Камара, по който